

det til det Øverste. Hvad Lovforslaget iøvrigt angaaer, da er der intet Afsnit, som efter mit Skjøn er affattet med større Omhu og Omhyggelighed end det, som angaaer Beværtningen; men denne Omhu har hovedsagelig kastet sig over at forhindre, at Landboerne skulde blive moralsk fordærvede ved den megen Brændeviinsdriften. Det er nu rigtignok smukt saaledes at holde en beskyttende Haand over os stakkels eenfoldige Landboere, og jeg kan ikke Andet end være fornøiet dermed. Imidlertid troer jeg dog, at det er aldeles overflødigt. Brændeviinsdriften omtales af Mange som noget ganske Foragteligt, men jeg gad vide, om ikke Vin- driften og andre lignende fine Drikkevarer, som ere mere gængse i de høiere Classer, ikke afstedkommer ligesaamange beklagelige Tilfælde, og maaskee paa en indirecte Maade tynger ligesaa stærkt paa hele Landet i mange Retninger som Brændeviinsdriften. Af denne særdeles Omhu er man formodentlig ogsaa kommen til de ganske besynderlige Bestemmelser, som findes i denne Retning. Man har adskilt dette Brændeviinsaffnit, om jeg saa maa kalde det, i Brændeviinsproductionen og Brændeviins- handelen, og det har man gjort til fire forskjellige Næringer. Man siger, En maa til- lave Brændeviin, en Anden kan blive Brændeviins- handler, en Tredie kan blive Brændeviins- skænker for dem, der staae op og drikke, og en Fjerde kan blive Skænker for dem, der sidde ned og drikke. Jeg bruger ikke dette Udtryk for at kløve Ord, men jeg siger det i al Enfoldighed. Der staaer i § 79: „det er Enhver, der maatte have Ret til Udskænkning af Brændeviin“ — jeg kan ikke forstaae det paa anden Maade, end at der herved sigtes til dem, der have Ret til at udskænke for dem, der staae op og drikke — „forbudt at have saadanne Indretninger i sit Udsalgsted, der kunne bruges til stødende Gjæster“. En saadan Forholdsregel finder jeg ganske besynderlig, og jeg kan ikke forstaae, at det har sin Grund i Andet end Omhu for de stakkels Landboere, at de ikke skulde faae altfor meget Brændeviin og saaledes blive moralsk fordærvede. Imidlertid indeholder § 60 en Bestemmelse, som maaskee bøder lidt paa denne Mangel, men som jeg heller ikke ganske kan

forstaae. Der staaer nemlig: „Beværtning ved sluttet Bord og at sende tillavet Mad ud af Huset ansees som fri Næring.“ Hvad Udtrykket: „sluttet Bord“ betegner, forstaaer jeg ikke. Jeg vil nævne et Exempel: paa Landet er der neppe nogen Landboer, som boer paa et nogenledes befærdet Strøg — jeg kan maaskee undtage affides liggende Kroge i Jylland og andre Steder, som saa at sige ligne en Drk — uden at han fristes til, ja tvinges til at gjøre sig skyldig i uberettiget Næringsbrug. Man kan ikke undgaae det, der er en moralsk Tvang tilstede; naar der kommer en Vandrende, enten han nu vandrer paa den ene eller anden Maade, enten med Apostlenes eller med andre Heste, naar han kommer og siger: „jeg er træt og mødig, jeg trænger til Noget at styrke mig paa, kan jeg faae Noget“, saa svarer man, naar der kun er lidt Gvne til at give bort og der maaskee mangler Hjerte dertil: De maa gaae til Kroen; den Vandrende bemærker dertil: det er saa langt, jeg er træt, jeg kan ikke, jeg maa blive her, og Resultatet bliver, at man lader ham faae Noget at styrke sig paa.

Der er her i Udkastet tilladt Beværtning ved sluttet Bord; men om der er tænkt paa sige eller lignende Tilfælde, veed jeg ikke. Det er her i samme Paragraph ligeledes tilladt at udleie Bærelser ugevis; men sæt engang, at man for en Nat eller lidt længere huser En, har man saa overtraadt Loven? Jeg kan tænke mig, at man vil sige, at det er tilladt at herbergere ham for een Nat, men for en længere Tid maaskee vil henvisse. Vedkommende til Gæstgiverne, men sæt, at Gæstgiveren ikke kan tage imod ham, hvad saa? Denne Paragraph har jeg saaledes meget tilovers for, men jeg maa ret ønske, at den fik en anden Skikkelse.

Der er endnu flere Ting, jeg nok vilde omtale, men da Flere have behandlet de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal paa en omhyggeligere Maade, end jeg vilde være istand til, skal jeg indskrænke mig hertil.

Gomard: Da jeg i alt Væsentligt kan slutte mig til, hvad der er udtalt af den ærede